

Sygn. akt V GC 588/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2015 roku

Sąd Rejonowy w Elblągu V Wydział Gospodarczy w składzie następującym:

Przewodniczący- SSR Marlena Brzozowska

Protokolant- stażysta J. T.

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2015 roku w Elblągu

na rozprawie

sprawy z powództwa A. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Wierzytelności w W.

przeciwko W. M.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego W. M. na rzecz powoda A. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Wierzytelności w W. kwotę 5 100,88 zł (pięć tysięcy sto złotych osiemdziesiąt osiem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23.01.2015 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1264,00 zł (tysiąc dwieście sześćdziesiąt cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. oddala wniosek pozwanego o rozłożenie na raty zasądzzonego świadczenia.

V GC 588/15

UZASADNIENIE

Powód A. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Wierzytelności w W. pozew złożonym dnia 23.10.2015r. domagał się wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i nakazanie pozwanemu W. M. zapłaty kwoty 5.100,88 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wytoczenia powództwa. W uzasadnieniu powód podał, że pozwany w dniu 5.10.2011r. zawarł z (...) Bank (...) S.A. umowę pożyczki. Wierzytelność banku wynikająca z tej umowy została przeniesiona na powoda na mocy umowy z 21.10.2014r. Na nabytą przez powoda wierzytelność w wysokości 14.856,96 zł składa się niespłacony kapitał w wysokości 14.516,22zł. Powód podał, iż złożonym pozwem domaga się jedynie części tej należności, w kwocie 5.100,88 zł, na która składa się kwota 4.983,89 zł tytułem wierzytelności wobec banku oraz kwota 116,99 zł odsetek naliczonych przez powoda po dokonaniu przelewu wierzytelności.

W dniu 23.02.2015r. Sąd Rejonowy Lublin-Północ w Lublinie wydał nakaz zapłaty, od którego pozwany złożył sprzeciw. W sprzeciwie pozwany zawarł deklarację spłaty zadłużenia oraz wniosek o przedłużenie okresu spłat, uzasadniając go tym, że nie pracuje i korzysta z pomocy MOPS-u.

Postanowieniem z dnia 27.03.2015r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wobec braku podstaw do wydania nakazu przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Ostródzie.

Postanowienie z dnia 12.06.2015r. Sąd Rejonowy w Ostródzie przekazał sprawę do rozpoznania do tutejszego sądu.

Po przekazaniu sprawy przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie powód uzupełnił pozew i przedłożył dokumenty powołane w treści pozwu.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 28.09.2011r. pozwany, prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w M. zawarł z (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną w G. umowę pożyczki (...) nr (...). Pożyczka udzielona została w kwocie 18.313,48 zł na okres od 28.09.2011r. do 29.09.2014r. Pożyczkobiorca zobowiązał się do spłaty pożyczki wraz z należnymi odsetkami i opłatami w 36 ratach kapitałowo-odsetkowych, płatnych 28 dnia każdego miesiąca, począwszy od 28 października 2011r. Wysokość każdej raty ustalona została na 679,47 zł. /niesporne, nadto umowa k.6/

Pozwany nie dokonał spłaty pożyczki w pełnej wysokości. Na dzień 27.10.2014r. zadłużenie wobec banku z tytułu należności głównej (pożyczki) wynosiło 11.890,11 zł, z tytułu kosztów windykacji poniesionych przez bank 174,78 zł, z tytułu odsetek karnych naliczonych przez bank 2.451,33 zł. /niesporne/

(...) Bank (...) Spółka Akcyjna w G. w dniu 22.10.2014r. zbył wierzytelność przysługującą wobec pozwanego w drodze umowy przelewu wierzytelności na rzecz powoda. Przedmiotem przelewu objęte została wierzytelność obejmująca należność przysługującego względem pozwanego w kwocie 14.516,11 zł, w tym należność główna z tytułu udzielonej pożyczki w wysokości 11.890,11 zł, koszty windykacji 174,78 zł, odsetki karne 2.451,33 zł. (dowód: umowa przelewu k. 27-40, załącznik – wykaz k.47).

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o dowody w postaci dokumentów przedstawionych przez powoda (umowa pożyczki, umowa przelewu z załącznikami). Zgodnie z przepisem art.227 k.p.c. przedmiotem dowodu są jedynie fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Zgodnie z zasadą kontradyktoryjności obowiązkiem powoda było przedstawianie twierdzeń i wskazywanie dowodów na ich poparcie (art. 232 k.p.c.), ale również dołożenie należytej staranności, by przeprowadzenie dowodów całkowicie od nich zależnych było w ogóle możliwe. Wszelkie zaniechania w zakresie inicjatywy dowodowej ocenione być muszą jako zawinione przez stronę./zob. wyrok SA w Katowicach z dnia 13.10.2009r., sygn. akt V ACa 377/09/. Sąd nie ma obowiązku działania z urzędu w postępowaniu gospodarczym, prowadzonym z udziałem podmiotów profesjonalnie zajmujących się działalnością gospodarczą, co jest zgodne z obecnymi tendencjami w ukształtowaniu kontradyktoryjnego postępowania sądowego. /wyrok SN 26.04.2007r., sygn. akt II CSK 22/07/

Powód złożył pozew o zapłatę w elektronicznym postępowaniu upominawczym uregulowanym w art.505²⁸ in. k.p.c. Zgodnie z art. 505²⁸ k.p.c. w postępowaniu tym stosuje się przepisy o postępowaniu upominawczym z odrębnościami wynikającymi z rozdziału o elektronicznym postępowaniu upominawczym. W postępowaniu tym nie stosuje się przepisów o innych niż wymienione w art. 505²⁸ postępowaniach odrębnych (art. 505²⁹). Wymogi jakie stawiane są powodowi przy składaniu pozwu określa art. 505³² § 1 k.p.c., zgodnie z którym w pozwie powód powinien wskazać dowody na poparcie swoich twierdzeń. Samych dowodów nie dołącza się do pozwu. W przypadku braku podstaw do wydania nakazu zapłaty sąd przekazuje sprawę do sądu według właściwości ogólnej (art. 505³³ § 1 k.p.c.). Dalsze postępowanie toczy się już według przepisów o procesie. Po przekazaniu sprawy powód może przedstawić twierdzenia i dowody na ich poparcie.

Powód dokumentami w postaci umów przelewu wierzytelności dołączonymi do uzupełnionego pozwu wykazywał nabycie wierzytelności w rozumieniu art. 509 k.c., wykazał, że powołaną umową, nabył wierzytelność przysługującą zbywcy wobec dłużnika. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew wierzytelności. Oznacza to, że nabywca może nabyć w drodze przelewu tylko to co przysługiwało jego poprzednikowi. Ponadto, zgodnie z art. 509§2 k.c. wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z tym prawa, w

szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Dlatego nabywca wierzytelności był uprawniony do naliczania odsetek za opóźnienie za okres w jakim dłużnik uchybił terminowi płatności.

Powód nabył wierzytelność od pierwotnego wierzyciela na podstawie umowy, na mocy której bank jako cedent przeniósł na nabywcę, tj. cesjonariusza wierzytelność przysługującą bankowi wobec dłużnika. W wyniku przelewu przeszedł na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który został wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Dokumenty przedstawione przez powoda potwierdzają nabycie wierzytelności w rozumieniu art. 509 k.c. Sporna nie była okoliczność zawarcia przez pozwanego z bankiem umowy pożyczki, jak również sporna nie była okoliczność, że pozwany nie dopełnił obowiązku spłaty pożyczki, ani fakt istnienie zadłużenia, także wysokość zadłużenia.

Zgodnie z art. 720 § 1 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własności biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Pozwany nie udowodnił, aby spłacił udzieloną pożyczkę w pełnej wysokości. Ciężar wykazania, że zobowiązanie zostało wykonane zgodnie z jego przedmiotem i treścią spoczywa na pozwanym jako dłużniku.

Zgodnie z art. 359 § 1 kc odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu. Z treści umowy pożyczki wynika, że była ona oprocentowana, stopa procentowa wynosiła 10,25 % w stosunku rocznym, a odsetki mogły być naliczane od dnia przekazania przez powoda pozwanemu środków tytułem udzielonych pożyczek. Wierzyciel uprawniony był naliczać obok należności głównej także odsetki tzw. kapitałowe, czyli oprocentowania pożyczek, które to odsetki stanowią wynagrodzenie przypadające pożyczkodawcy z tytułu przekazania przez niego środków na rzecz pożyczkobiorcy.

Skoro termin zwrotu pożyczki został przekroczony, roszczenie stało się wymagalne, a pozwany popadł w stan opóźnienia. Zgodnie z art. 481 § 1 kc, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art.720 k.c. orzeczono, jak w sentencji wyroku. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 482 § 1 i 2 k.c. , art. art. 481 § 1 i 2 k.c. Rozstrzygnięcie o kosztach oparto o art. 98 § 1 k.p.c. , art. 108 k.p.c.. Na kwotę kosztów składa się uiszczona przez powoda opłata sądowa (64zł) , wynagrodzenie pełnomocnika (1.200zł). Wniosek pozwanego o rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty został oddalany. Zgodnie z art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty albo wyznaczenie odpowiedniego terminu do spełnienia zasądzzonego świadczenia jest możliwe tylko "w szczególnie uzasadnionych wypadkach". Takie wypadki zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe spełnienie zasądzzonego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (M. Jędrzejewska (w opracowaniu J. Gudowskiego) (w:) Kodeks postępowania cywilnego..., t. 2, red. T. Ereciński, s. 35; zob. też E. Gapska, Czynności..., s. 134; A. Góra-Błaszczkowska, Orzeczenia..., s. 40; M. Uliasz, Kodeks postępowania cywilnego..., s. 422). Podstawą rozłożenia świadczenia na raty są okoliczności dotyczące pozwanego dłużnika, jego sytuacji osobistej, majątkowej, finansowej, rodzinnej, możliwości zarobkowych, które powodują, że nierealne jest spełnienie przez niego od razu i w pełnej wysokości zasądzzonego świadczenia. Przyjmuje się, że np. za zastosowaniem omawianego przepisu przemawia sytuacja, w której pozwany uznaje powództwo i podnosi, że nieuregulowanie długu jest spowodowane wyłącznie jego złą sytuacją majątkową. Pozwany swój wprawdzie wniosek poparł zaświadczeniem Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej wystawionego dnia 9.02.2015r., z którego wynika, że korzysta w powodu ubóstwa ze świadczeń socjalnych. Ale z kolei z decyzji Starosty (...) wydanej dnia 10.06.2015r. wynika, że pozwany posiadał status osoby bezrobotnej w okresie od 08.05.2015r. który uzyskał na okres 180 dni, ale status ten dnia 10.06.2015r. utracił wobec niestawiennictwa w Powiatowym Urzędzie Pracy w wyznaczonym terminie i nie powiadomienia o przyczynach

niestawiennictwa. Powyższe okoliczności nie przemawiają za uznaniem, że po stronie pozwanego zachodzą szczególne okoliczności uzasadniające rozłożenia świadczenia na raty. Niestawiennictwo w Urzędzie Pracy i utrata statusu bezrobotnego powoduje, iż budzi wątpliwości oświadczenie pozwanego co do braku zatrudnienia i posiadania innych źródeł dochodu.